

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph. D, v právní věci žalobkyně: **PETRA spol. s r. o.**, se sídlem Brandlova 129, Hodonín, zast. Mgr. Radkem Pokorným, advokátem se sídlem Karoliny Světlé 301/8, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2011, č. j. 2531/560/10 87086/ENV/10, sp. zn. OP 69/2010, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2014, č. j. 3 A 56/2011 – 55,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil výrok I. rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 10. 8. 2010, č. j. ČÍZP/46/OOP/SR01/0628260.041/10/HJF (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a ve zbytku toto rozhodnutí potvrdil. Stěžovatelce byla ve správním řízení (ve znění rozhodnutí žalovaného) uložena pokuta ve výši 175 000 Kč za správní delikt podle § 88 odst. 1 písm. a) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody“), ve znění účinném pro posuzovanou věc.

[2] Správní delikt, jehož se stěžovatelka dopustila, spočíval (v: „protiprávní[m] jednání uvedené[m] v § 88 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně, tj. poškození součásti přírody ve zvláště chráněném území, nedovolenou změnu a obroženi dochovaného stavu. Uvedeného jednání se dopustila tím, že v rámci těžební činnosti (ve smyslu smlouvy č. D-2/164/04/2006 ze dne 7. 10. 2005 uzavřené mezi subjekty Lesy České republiky, s. p.,

a PETRA, spol. s r.o.) nepřizpůsobila své postupy specifickým podmínkám jednotlivých lokalit v CHKO, jakož i klimatickým podmínkám, a v období od dubna 2006 do 18. října 2006 (kdy se uskutečnila kontrola České inspekce životního prostředí za účasti společnosti PETRA, spol. s r. o.) provedenými pracemi (asanace nabodilé těžby), ať už je realizovala sama nebo prostřednictvím nasmlouvaných třetích subjektů, za využití stanovištně neodpovídající „harvesterové“ technologie, těžební činností poškodila součást přírody v CHKO Žďárské vrchy, resp. dochovaný stav CHKO Žďárské vrchy nedovoleně změnila a tím jej ohrozila, když konkrétně v lesních porostech 240 C8a k. ú. České Křižánky, 110 C7 a 110 D7 k. ú. Pustá Kamenice na území III. zóny CHKO (na které se soustředilo dokazování sankčních orgánů vzhledem k celkové rozlehlosti území dotčeného těžební činností subjektu PETRA, spol. s r.o.) těžební činností, mj. vytvořením kolejových rýh o hloubce 20 - 70 cm, způsobila poškození, popř. nedovolené změny půdního povrchu, vodního režimu i vegetačního krytu, resp. poškodila některé neasanované stromy.“

[3] Předmětem sporu v posuzované věci je otázka, zda stěžovatelka výše uvedeným jednáním naplnila skutkovou podstatu jiného správního deliktu dle § 88 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody.

[4] Městský soud nejprve shrnul podstatné skutkové okolnosti obsažené ve správním spise, přičemž vyjádřil souhlas se skutkovými závěry žalovaného. Poté rozebral skutkovou podstatu jiného správního deliktu dle § 88 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody. Konstatoval, že k naplnění této skutkové podstaty postačí pouhé ohrožení dochovaného stavu přírody. K námitce, že nedošlo z hlediska stavby půdního povrchu k vážnějšímu narušení, které by mohlo mít za následek poškození součásti krajiny, uvedl, že stěžovatelka svojí argumentací nevyvrátila, že nedošlo k naplnění ohrožovacího správního deliktu. Ohrožení dochovaného stavu lze totiž spatřovat i v ovlivnění budoucího hospodaření v lese. Nepřisvědčil námitce směřující proti skutkovým závěrům žalovaného ohledně narušení vodního režimu, protože z posudků obsažených ve spise vyplynulo ohrožení dochovaného stavu přírody. Vyvrátil i námitku, že nedošlo k poškození půd erozí. Dle přesvědčení soudu (viz posudek AQUATEST str. 11 a 7 - 8) k poškození ve spodních částech svahů (ač málo významnému) došlo a v ostatních částech je zde potenciální ohrožení. V rámci hodnocení prvního žalobního bodu se městský soud neztotožnil s tvrzením stěžovatelky ohledně nepřezkoumatelnosti části rozhodnutí žalovaného týkající se poškození některých neasanovaných stromů. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí v souhrnu skutkových zjištění uvedl, že byly zjištěny „oděry kořenových náběhů a kmenů“ patrné ještě v roce 2010, a odkázal na konkrétní místo znaleckého posudku. Ve správním spise jsou založeny i fotografie z terénních šetření v době po těžbě; tato zjištění konstatoval i prof. Simon ve svém posudku. Takové odůvodnění soud hodnotil jako dostatečné.

[5] Ohledně snahy stěžovatelky o zmírnění následků způsobených škod uvedl, že ji lze zohlednit při stanovení výše sankce za správní delikt, nikoli při posuzování odpovědnosti za spáchaný delikt. K námitce týkající se volby rychlejšího postupu pomocí harvesterové technologie těžby kvůli předcházení riziku kůrovcové kalamity soud konstatoval, že úvahy stěžovatelky ohledně míry rizika jsou spekulativní. V případě akutní hrozby bylo možné přistoupit k užití i jiných opatření k ochraně před kůrovcovou kalamitou (insekticidní postřiky či odkornění). Touto argumentací se nelze zbavit odpovědnosti za spáchaní správního deliktu. Soud nepřisvědčil ani tvrzení, že pachatel nebyl řádně zjištěn, neboť stěžovatelka při těžbě spolupracovala též se svými subdodavateli. Ze spisové dokumentace vyplynulo, že třetí osoby jednaly podle zadání stěžovatelky. Ona určovala místo a rozsah prací svých subdodavatelů, v některých smlouvách je přímo uvedeno, že objednaným druhem díla byla „těžba dříví harvesterovou technologií“.

[6] Městský soud žalobu dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[7] Stěžovatelka napadá rozsudek městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu. Napadený rozsudek považuje též za nepřezkoumatelný.

[8] Má za to, že soud (stejně jako žalovaný) dospěl k nesprávným závěrům ohledně spáchání správního deliktu dle § 88 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody. Závěry znaleckých posudků nebyly posuzovány ve všech vzájemných souvislostech. Je přesvědčena, že k výraznějšímu poškození přírody nedošlo, následnou asanací se podařilo minimalizovat či zcela odvrátit negativní dopady. Nelze hovořit o ohrožení dochovaného stavu, takový závěr nemá oporu v provedeném dokazování.

[9] Z posudků vyplývá, že vytýkaným jednáním nedošlo z hlediska stavby půdního povrchu k vážnějšímu narušení součásti přírody v chráněné krajinné oblasti (dále jen „CHKO“) či ohrožení dochovaného stavu. Soud tuto argumentaci přehlíží, ani se nevypořádal se závěry odborných posudků. K narušení půdního povrchu ani ohrožení dochovaného stavu nedošlo. Závěr soudu nelze přezkoumat a nemá oporu ve spisu. Jednáním stěžovatelky nedošlo ani k narušení či změně vodního režimu, které by mohlo mít za následek poškození či ohrožení součásti krajiny. Na podporu těchto závěrů cituje ze znaleckých posudků. Důvody, které vedly soud k opačnému závěru nelze přezkoumat. Soud se nezabýval tím, zda k možnému narušení proudění podzemních vod došlo či vznikla hrozba takové změny. Dle přesvědčení stěžovatelky nedošlo ani k poškození půd erozí, což vyplývá ze znaleckých posudků. Část odůvodnění soudu v této otázce shledává také nepřezkoumatelnou. Není zřejmé, v čem soud shledává ohrožení ostatních částí svahu, na základě čeho o takovém poškození usuzuje.

[10] Stěžovatelka stále trvá na žalobní námitce, že závěr týkající se toho, že její činností došlo k poškození některých neasanovaných stromů, nemá oporu v odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Vypořádání námítky ze strany městského soudu je nepřezkoumatelné. Soud přehlíží námitku, zda k poškození došlo v příčinné souvislosti s jednáním popsáním v rozhodnutí žalovaného. Dále se neztotožňuje s hodnocením, že úvahy o rychlém vytěžení byly spekulativní. Uvádí okolnosti ohledně vývoje lýkožrouta smrkového, z čehož dovozuje nutnost rychlého odstranění dřevní smrkové hmoty. S využitím jiných opatření nesouhlasí. Nutnost rychlého vytěžení měla být při rozhodování o spáchání správního deliktu dle § 88 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody zohledněna.

[11] Díky provedené asanaci vůbec nedošlo k poškození krajiny či ohrožení dochovaného stavu CHKO a nedošlo tedy ke spáchání správního deliktu. Hovořit v této souvislosti o snaze stěžovatelky vyvinut se z jeho spáchání není na místě. Městský soud se dále nikterak nezabýval tím, zda bylo ve správním řízení spolehlivě prokázáno, že v daném případě skutečně jednali subdodavatelé v souladu s pokyny a vůlí stěžovatelky, nikoli proti ní. Z napadeného rozsudku není zřejmé, na základě jakých okolností soud k takovému závěru dospěl. Soud nepostupoval správně, pokud přisvědčil závěru žalovaného ohledně její odpovědnosti za správní delikt, a to i přesto, že nebylo spolehlivě prokázáno, že je to právě stěžovatelka, kdo za daný delikt odpovídá.

[12] Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný k podané kasační stížnosti uvádí, že odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku a text svého rozhodnutí, protože námitky prakticky kopírují obsah žaloby a obsah podaného odvolání.

[14] Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Stěžovatelka považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Vypořádání v podstatě všech námitek ze strany městského soudu považuje za nedostatečné. Soud proto nejprve přistoupil k hodnocení přezkoumatelnosti. Vlastní přezkum rozhodnutí městského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[17] Veškerá výše uvedená kritéria napadené rozhodnutí splňuje. Jedná se o srozumitelné a odůvodněné rozhodnutí. Z jeho obsahu je zcela zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[18] Stěžovatelka je přesvědčena o nepřezkoumatelnosti závěru žalovaného, že její činností došlo k poškození některých neasanovaných stromů. Rovněž vypořádání této námítky soudem hodnotí jako nepřezkoumatelné. Rozhodnutí žalovaného Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem nepřezkoumatelným neshledal. Žalovaný z předložených posudků zjistil, že při vzniku rýh jednoznačně dochází k poškozování kořenového systému stromů přiléhajících k pojezdové lince (stlačení, přetrhání atd.). Poškození kořenového systému stromů zvyšuje labilitu stromů, není ale pro výskyt dalšího proědování a kalamit určující. Dále zjistil, že doposud jsou na některých stromech identifikovatelné oděry kořenových náběhů a kmenů pro přibližování dříví. Následně konstatoval, že shromážděné podklady ve svém souhrnu zřetelně ústí v závěr, že jednáním stěžovatelky došlo k poškození součástí přírody v CHKO Ždárské Vrchy, resp. dochovaný stav byl nedovoleně změněn a tím ohrožen. Neměl tedy pochyb o tom, že v rámci znaleckých posudků hodnocené následky vznikly v souvislosti s provozní činností stěžovatelky.

[19] Žalobní námitka v této souvislosti obsahově mířila na to, že závěr o poškození některých neasanovaných stromů činností stěžovatelky nemá oporu v odůvodnění. Tato žalobní námitka byla shledána správně jako nedůvodná na str. 9 napadeného rozsudku. Stěžovatelka se v kasační stížnosti pouze účelově snaží dovodit nepřezkoumatelnost rozsudku z důvodu nereagování soudu na dílčí tvrzení v rámci žalobní námítky. Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí však nemůže být pojmána tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každé jednotlivé tvrzení účastníka řízení (srov. náleze ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04,

pokračování

publ. jako N 3/36 SbNU 19, nále z dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, publ. jako N 108/41 SbNU 349, či nále z dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09, publ. jako N 207/54 SbNU 565).

[20] Soud neshledal rozsudek nepřezkoumatelný ani z hlediska odůvodnění v případě narušení stavby půdního povrchu, narušení vodního režimu či poškození půd erozí. Městský soud se těmito námitkami zabýval na str. 8 rozsudku. Uvedl, proč shledal argumentaci stěžovatelky lichou, z čeho při vytváření úsudku o námitkách vycházel (odborný posudek Agentury ochrany přírody a krajiny, znalecký posudek prof. Ing. Simona CSc., znalecký posudek společnosti AQUATEST), a jak tyto námitky hodnotil. Odůvodnění soudu je postaveno především na skutečnosti, že z posudků vyplývá, že jednáním stěžovatelky došlo k ohrožení dochovaného stavu přírody, což hodnotí jako dostatečné pro závěr o spáchání správního deliktu dle § 88 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody. Je pravdou, že argumentace soudu je stručná, avšak nikoli nepřezkoumatelná.

[21] Stěžovatelka měla svým jednáním naplnit skutkovou podstatu § 88 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody. Ta zní tak, že „[o]rgan ochrany přírody uloží pokutu až do výše 1 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že poškodí součást přírody ve zvláště chráněném území, nedovoleně změní nebo ohrožuje jeho dochovaný stav...“. Odpovědnost vznikající na základě § 88 zákona o ochraně přírody je odpovědností objektivní. Jedná se o odpovědnost za následek, tj. bez ohledu na zavinění. Znamená to, že otázka zavinění se nezkoumá. Zkoumá se zejména naplnění obligatorních znaků objektivní stránky v dané věci dotčené skutkové podstaty, kterými jsou jednání, následek a příčinná souvislost mezi nimi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2012, č. j. 1 As 87/2012 – 40).

[22] Protiprávního jednání se měla stěžovatelka dopustit tím, že v rámci těžební činnosti nepřizpůsobila své postupy specifickým podmínkám jednotlivých lokalit CHKO, jakož i klimatickým podmínkám, a v období od dubna 2006 do 18. 10. 2006 provedenými pracemi (asanace nahodilé těžby), ať již sama nebo prostřednictvím nasmlouvaných třetích subjektů, za využití stanovištně neodpovídající harvesterové technologie, těžební činností poškodila součást přírody v CHKO Žďárské Vrchy, resp. dochovaný stav nedovoleně změnila a tím jej ohrozila. Konkrétně mělo vytykáním jednáním dojít k vytvoření kolejových rýh o hloubce 20-70 cm, k poškození, popř. k nedovolené změně půdního povrchu, vodního režimu i vegetačního krytu, resp. k poškození některých neasanovaných stromů. V rámci posouzení tohoto jednání vyšel soud ze spisové dokumentace, kde jsou založeny relevantní podklady (fotografie, znalecké posudky, smlouvy).

[23] Z fotografií vyplývá, že výše uvedeným jednáním skutečně došlo k vytvoření kolejových rýh o různé hloubce, k poškození kořenových náběhů stojících stromů a k oděrkám stojících stromů. Stěžovatelka se snažila provedenou asanací negativní následky minimalizovat (srovnání půdy, asanace stromů). O dalších následcích jejího jednání podávají informace znalecké posudky (odborný posudek Agentury ochrany přírody a krajiny, znalecký posudek prof. Ing. Simona CSc., znalecký posudek společnosti AQUATEST). Z posudku prof. Ing. Simona, CSc., str. 2-3, mj. vyplývá, že „při pojezdu pro likvidaci kalamity lesnický využívávanou běžnou mechanizací vzniknou rýhy s hloubkou závislou na charakteru mikroreliéfu. Uvedené může mít vliv na pohyb spodních vod, při vzniku rýh jednoznačně dochází k poškození kořenového systému stromů přiléhajících k pojezdové lince (stlačení, přetrhání atd.). Poškození kořenového systému stromů zvyšuje labilitu stromů, není ale pro výskyt dalšího prořezávání a kalamit určující, při kontaktu (pojezdu) mechanizace a vystupujících balvanů sutě došlo částečně ke stržení humusového pokryvu s vegetací, z důvodu vzniku rýh byl poškozen půdní profil“. Z posudku společnosti AQUATEST, str. 6, 7, 8, 11-12, dále mj. vyplývá, že „doposud jsou na některých stromech identifikovatelné oděry kořenových náběhů a kmenů pro přibližování dříví, degradace půd formou technoturbace (promíšení původních půdních horizontů) proběhla především v dolních, konkávních částech svahů,

na hydromorfních a semihydromorfních půdách, které jsou zrnitostně těžší a hlubší. Důvodem byla především nevhodná roční doba a situování těžby do období po silných deštích, které nasýtily půdní profily vodou a tím změnilly jejich konzistenci...Hydrické poměry se však mění zásadněji. Došlo ke změně retenčních parametrů těchto půd, které se stávají díky zrnitostnímu vytrídění texturně těžší, obsahují větší podíl humusu v hloubce a jsou celkově hlubší. Tím se stávají vlhčí resp. častěji přivlhčené se všemi doprovodnými jevy jako únosnost a plasticita. I budoucnu lze na těchto místech očekávat problémy v případě jakékoliv dopravy ve vlhkém období...Z pohledu ochrany půdy před svahovou erozí jsou půdy postižených míst poškozeny především v místech spodních částí svahů a na dně údolí, protože jsou těžší textury, obsahují vyšší podíl humusu a mají mocnější vrstvu nadložního humusu typu moor či hydromoor. V ostatních sušších a z pedologického hlediska štěrkovitějších, lehčích a mělkých partiích sledovaného území síť přibližovacích cest nezpůsobila předvídanou erozi, ale určitý potenciál v takto jejich síti je, především po smýcení porostu, kdy ochranná funkce vegetačního krytu poklesne... Na posuzovaných plochách se lokálně vytvořil poměrně labilní prostor, v němž při další těžbě s použitím těžké techniky, zvláště v období se zvýšenou půdní vlhkostí po déleodobějších dešťových srážkách, mohou být způsobené škody podstatně vyšší...Nejzávažnější je zřejmě ovlivnění míst s mokřadní vegetací, které byly rozježděny harvestory a následně asanovány navážkou klestí a zeminy odlišných vlastností od původního substrátu mokřadu...Lze předpokládat, že tyto náhradní porosty se vytvořily v místech dřívější mnohem hodnotnější vegetace mokřadní.

[24] V posudcích se objevují i úvahy, na které poukazuje stěžovatelka, v tom smyslu, že dosah vlivu na spodní vody lze obtížně prognózovat, návrat vegetace na balvany lze předpokládat v kratším časovém horizontu, poškození nelze hodnotit jako devastující nebo nevratné, popř. u srovnání narušených mokřadních biotopů s blízkými biotopy obdobného charakteru lze konstatovat, že nedošlo k podstatnému ovlivnění, případně jde o ovlivnění vratné, které zanikne v rámci několika málo let.

[25] Tyto úvahy žádným způsobem nevylučují výše popsané jednání stěžovatelky a tedy ani závěr, že ke spáchání správního deliktu dle § 88 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody došlo. Skutková podstata tohoto ustanovení předpokládá, že protiprávním jednáním dojde k poškození součástí přírody ve zvláště chráněném území, nedovolené změně nebo ohrožení dochovaného stavu. Soud je přesvědčen, že popsáním jednáním k negativním následkům u konkrétních částí přírody v různé míře došlo. Vyplývá to především z výše citovaných posudků, z nichž lze jednoznačně dovodit, že u některých součástí přírody jednání přičítané stěžovatelce vedlo k poškození součástí přírody ve zvláště chráněném území (např. kořenový systém stromů), došlo i k nedovolené změně (např. náhradní porosty nahradily hodnotnější vegetaci mokřadní, došlo k vytvoření labilního prostoru nevhodného k dalším zásahům) i k ohrožení dochovaného stavu (možný vliv na pohyb spodních vod). Co se týče dopadů jednání stěžovatelky z hlediska eroze, tak půdy postižených míst byly poškozeny především v místech spodních částí svahů, jinde potenciál eroze je, a proto lze hovořit v tomto smyslu o ohrožení dochovaného stavu.

[26] V otázce narušení půdního profilu se Nejvyšší správní soud neztotožnil s hodnocením městského soudu, že došlo pouze k ohrožení dochovaného stavu. Z posudku společnosti AQUATEST vyplývá, že došlo ke změně konzistence půdního profilu nebo změně retenčních parametrů půd. Tím, že se půdy stávají vlhčí lze i očekávat problémy v případě jakékoliv dopravy ve vlhkém období. To nasvědčuje tomu, že došlo přinejmenším k nedovolené změně půdního profilu, nejenom k jeho ohrožení. Na celkové závěry o naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 88 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody však tato nepřesnost nemá sebemenší vliv. V hodnocení vlivů na ostatní součásti přírody se Nejvyšší správní soud s městským soudem ztotožňuje.

[27] Námitka týkající se nutnosti rychlého vytěžení z důvodu obavy z lýkožrouta smrkového, což mělo být zohledněno při rozhodování o spáchání správního deliktu, není důvodná. Nejprve

pokračování

je nutné poukázat na fakt, že stěžovatelka vůbec nedoložila relevantní podklady, ze kterých by vyplývalo, že v daném období byla tato obava skutečně odůvodněná. Sama uvádí, že vývoj lýkožrouta smrkového je závislý na klimatických podmínkách. Z její argumentace nevyplývá, že v daném období a na daném místě byly příhodné klimatické podmínky pro jeho vývoj, nebo že skutečně nebezpečí hrozilo. Tvrzené klimatické okolnosti navíc nemohou stěžovatelku zbavit odpovědnosti za spáchání správního deliktu dle § 88 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu i žalovaného, že i v případě akutní hrozby bylo možné přistoupit k užití jiných opatření k ochraně před kůrovcovou kalamitou (insekticidní postřiky či odkornění) před rychlou těžbou pomocí harvesterové technologie. Lze jen dodat, že argument ekonomické neefektivnosti jiného než zvoleného řešení, není podstatný. Zákon o ochraně přírody v § 25 akcentuje udržování a zlepšování přírodního stavu, zachování a vytváření optimální ekologické funkce CHKO. Zvolené řešení proto mělo tento fakt reflektovat a nikoli upřednostňovat ekonomické zájmy stěžovatelky či někoho jiného.

[28] Při hodnocení, zda vznikla odpovědnost stěžovatelky za spáchaný správní delikt, nelze zohlednit její tvrzení, že díky asanaci vůbec nedošlo k poškození krajiny či ohrožení dochovaného stavu CHKO. Ke škodlivému jednání prokazatelně došlo a následným chováním nemůže stěžovatelka své jednání negovat. Lze zcela souhlasit s městským soudem, že tuto následnou činnost stěžovatelky je nutno zohlednit při stanovení výše sankce za spáchaný správní delikt. Zákon o ochraně přírody a krajiny v § 88 odst. 3 stanoví, že „*při stanovení výše pokuty se přiblíží k závažnosti protiprávního jednání a k rozsahu hrozící nebo způsobené újmy ochraně přírody a krajiny*“. Tímto způsobem je možné rozsah způsobené újmy pozitivně ovlivnit, nikoli negovat příčiny vedoucí k jejímu vzniku.

[29] Tvrzení, že se soud nezabýval tím, zda bylo ve správním řízení spolehlivě prokázáno, že v daném případě skutečně jednali subdodavatelé v souladu s pokyny a vůlí stěžovatelky, nemá oporu v napadeném rozsudku. Městský soud se ztotožnil se závěry žalovaného, tj. že ze smluv se subdodavateli vyplývá určování místa a rozsahu prací stěžovatelkou. V některých smlouvách bylo přímo uvedeno, že objednaným druhem díla je „*těžba dříví harvesterovou technologií*“. Závěr, že třetí osoby jednaly podle zadání stěžovatelky, shledal odůvodněný. Soud se námitkou sankční odpovědnosti tedy zabýval a zároveň je zřejmé, z jakých podkladů při své úvaze vycházel.

[30] Nejvyšší správní soud nemůže v této souvislosti přisvědčit námitce, že nebylo ve správním řízení prokázáno, kdo za daný delikt odpovídá. Stěžovatelka uzavřela dne 7. 10. 2005 smlouvu č. D-2/164/04/2006 se státním podnikem Lesy České republiky, s.p. (dále jen „*Lesy ČR*“), na základě které měla pro Lesy ČR provádět těžbu dříví. Ke splnění závazku z této smlouvy si najala různé subdodavatele, kteří měli provádět těžbu dříví v souladu s jejími pokyny, což vyplývá z v rámci správního řízení předložených smluv o dílo. Zejména z článku I. těchto smluv s názvem „*Předmět smlouvy*“ vyplývá, že množství práce a její termín měl být průběžně na základě oboustranné dohody upřesňován. Pokyny k provedení zněly tak, že „*před započítím díla bude jasně a zřetelně vyznačena hranice pomocí lesnického spreje za přítomnosti zástupců objednatele a zhotovitele*“. U některých smluv je patrné, že druh díla spočíval v těžbě dříví harvesterovou technologií (viz smlouva se společností Foresttech s.r.o. či smlouva s podnikající fyzickou osobou R. J.). K naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 88 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody došlo provozní činností stěžovatelky, jež pak k vlastnímu těžebnímu zásahu použila subdodavatele. Tomuto závěru nasvědčuje celý kontext posuzovaného případu, zejména to však vyplývá z předložených smluv (k tomu blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2009, č. j. 9 As 50/2008 - 64).

IV. Závěr a náklady řízení

[31] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[32] Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu